

«Что ж? Если не дают чаю, то давайте хоть пофилософствуем»

– Вершинин. (с) А. Чехов, «Три сестры»

Три Сестри – Шість жінок

Краще за все почати з того, що ця робота була випадковістю, збігом обставин. Але коли мене запросили допомогти зі знімком для афіші, хто б міг подумати, що це стане чимось більшим...

Власне для мене фотографія – це щось більше ніж буквальне відбиття світла на матриці, це ніби можливість спіймати чиєсь відчуття у картинку, ніби комаха яку заливає бурштин. Тож, того разу я погодився, бо це могло б стати відтулиною. Творча криза вона схожа на кімнату в якій не вистачає кисню, і можливість хоча б трошки відкрити вікно – це вже порятунок. І я вирішив спробувати його відкрити.

Я знаю за яким принципом будується нарис, саме тому я хочу децю порушити його принципи та зробити фотонарис. Мені здається що лише таким чином в мене вийде поділитися з вами цими двома зйомками.

Наша театралка – то велика комуна де кожен кожному колись, десь, якось, кимось приходився, допомагав, підказував – тощо, – та саме завдяки такому «гетто», завжди знаєш хто саме може тобі допомогти. Тож тоді так і знайшли мене. Звичайна розмова, яка стала причиною чогось незвичайного.

– Можеш допомогти з фотографіями для афіші?

– Можу, – кажу, – що треба?

Отак легко. Обрали час, місце, умови. Це була пробна зйомка, скажемо так, спроба «знайти шлях в темряві». Власне, це не є метафорою. Ми дійсно шукали відповідь на питання «які вони, ці три сестри?». Як знайти той шлях, аби зберегти унікальність кожної, але разом з тим не зробити це надто банально-прямолінійно. Врешті-решт будь-який пошук до чогось доводить.

Поміж випитих чашок кави ми намагалися знайти вірне світло, ракурс, додавали та знищували декорації, розбивали лампи – робили все, аби вийшло хоч щось.

І цей процес – ви краще повірте мені на слово, – був водночас настільки болючим і тяжким, настільки ж прекрасним та незабутнім.

Хоча, гадаю, ви знаєте, що мистецтво зазвичай таке.

Звичайно потім все вийшло зовсім по іншому. Якби в мене запитали, «нащо тоді було витратити половину дня на пошуки, якщо врешті-решт все пішло через ене місце?», я б сказав – заради пошуку. Бо саме пошук і став однією з складових цієї роботи, внутрішній пошук власної відповідності ролі та образу, і про це я хочу розповісти далі. Про шість різних дівчат, котрі виконали ролі шести різних жінок. Пошуки кожної з них відбивалися на матриці фотоапарату, а потім ставали кадрами, деякими я і хочу поділитися.

Це будуть шість портретів з короткими коментарями про кожну з них, бо навіть виконуючи однакові ролі, кожна з них вклала в середину щось своє.

Ірина – (на фото Аріна Колесніченко) – замріяна від того й відчайдушна. Вічно шукаюча свого покровителя, когось більш сильного, хто зможе подарувати їй намріяне щастя.

Ольга – (на фото Альона Коновальчук) – ніби черства хлібина, жінка, що сама собі створює хвороби власною психосоматикою та пахне фрезією і цигарками. Для неї запах цигарок, як порятунк, димова завіса, котра відділяє її від навколишнього світу.

Маша – (на фото Тетяна Шинякова) – Жінка-таємниця, котра вимушено ховає свою ненависть до чоловіка та власні почуття від оточення. Бо для них вона лише «кімнатна тваринка», що позбавлена власної волі.

Ірина – (на фото Наталя Полонська) – предмет загального обожнювання. Саме предмет. Ніби якась річ, що переходить «з рук до рук», бо живе у власному світі своєї мрійливості та наївності.

Маша – (на фото Анастасія Редчук) – жінка-донька, і це не про родинні зв'язки. Вона здатна спокусити, дати надію любові, а потім залишити з відчуттям провини. Вона гарна пташка в клітці. Вона аналог абсолютного ньютонівського простору – ефір.

Ольга – (на фото Уляна Федак) – завжди Справедлива Мати Всесвіту. Саме так можна було б назвати цю самотню, на відміну від своїх сестер, жінку. Її жага до справедливості примушує її приймати складні рішення, а її самотність – розплата.

Власне це все, що я хотів вам показати. Жодних рецензій, роздумів про виконання або режисерське рішення, ніяких висновків. Просто шість різних жінок, шість різних доль, що знайшли своє втілення не лише на сцені а й на фотографіях. Я сподіваюсь, що цей фотонарис дав вам змогу побачити те, що побачив у цих жінках я. Дякую за увагу.

P.S. Крім жінок мені випала нагода познімати одного з акторів – Віктора Єрмоленко, який виконав роль Андрія. Знайомтеся.

